

İmanın Ağırılığı

Nureddin Yıldız'ın 04.12.2016 tarihli (280.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اللَّهُ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Muhakkak düşünmüşüzdür, düşünmediyse de şimdi düşünelim; her birimiz bunca yıldır - elhamdülillah- müminiz. Babalarımız da onca yıldır mümindiler. Çocukluk yıllarımızı iman gerçeklerini konuşup düşünerek geçirdik.

Fakat bir hakikat var. Bizim deyişimizle elinde şişesiyle, sarhoş, belki iki sene önce amcasını öldürmüş, bir yerde vurgun yapmış kaba saba bir insan Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem önüne bir sebeple geliyor, kaba bir dille "Sen bizden ne istiyorsun Muhammed?" diyor. Efendimiz ona, Allah'a imanı, peygambere iman edilmesi gerektiğini anlatıyor. Adam birkaç dakika düşünüyor ya da düşünmüyor, iman ediyor. Hatta sahabilerin birçoğu başka sahabiler tarafından ikna edildikten sonra, bizzat Peygamber aleyhisselamı görmeden iman etmeye karar vermişlerdir.

Biz dört-beş yaşındayken imanın şartlarını sayıyorduk, babalarımız bize Âmenarrasûlü'yü ezberletmişlerdi, Fatihâ'yı üç yaşındayken okutmuşlardı ve dedelerimizden şeker-çikolata ödülü almıştık, peygamberlerin isimlerini beş yaşına gelmeden tek tek saydık... elli beş yaşına geldik, 'haydi Allah için kalk' dendiğinde yere çakılıymış gibi kalıyoruz.

O adamın dünkü sahnesi konuşulmayacak kadar kötülükle doluydu, bir gün geldi ve imanın şartlarını öğrendi ve 'haydi Allah için kalk' dendiğinde herkesten önce kalkıverdi. Dün bir bugün iki bile değil, adamın elindeki tek günü o gündü. İki günlük imanı olsa belki şarj olduğunu söyleyebilirdik, adamın elinde sadece iman ettiği gün var.

Üstelik biz Peygamber aleyhisselam Efendimiz'i ondan daha fazla tanıyoruz. On ayet-yirmi hadis bilmesi de söz konusu değil. Geldi, net bir soru sordu, cevabını aldı, düşündü ve iman etti. Yirmi yıl kampa katılıp eğitim görmüş biri gibi iş yapmaya başladı. Peygamber aynı, Allah aynı, Kur'an aynı, iman aynı; hatta bizdeki imanın fazlalıkları bile olabilir onlara göre, çünkü o gelip iman etti ama ayrıntı bilmiyordu. 'Meleklerle iman' dendi ona, iman ediverdi. Biz ise Cebrail'in adını dahi biliyoruz. Kalem bazında bizim daha fazla bilgimiz var.

Biz anamızın rahminden dünyaya geldiğimiz gün ezan duymuş insanlarız. Onların çoğu ise iman ettikten seneler sonra duyabildiler ezanı.

Kendimizi yok kabul etmek ve onları da uçuk noktalara getirmek gibi bir sonuç için konuşmuyoruz bunları. Ama her türlü uyanma imkânımıza rağmen sabah namazına niye kalkamıyoruz, onların ne saati ne cep telefonu olmadığı hâlde sabah namazını niye kaçırmadılar? 'Ver' sözcüğünü Allah onlara da söyledi, sanki bir matkapla beyinlerine yerleşti bu cümle ki, her şeylerini verdiler; 'ver' sözünü bize de söylüyor Allah, kulağımızdan da gözümüzden de girse bir şey değişmiyor. Onların da çocuğu vardı, Allah'a feda edilmek söz konusu olunca tereddütle karşılamadılar. Bizim çocuklarımızın geleceği önemli de onların çocuklarının geleceği hayal miydi?

Oturup tefekkür etmemiz gereken sorulardır bunlar. Hocanın da hoca olmayanın da cahilin de bilmişin de düşünmesi gereken sorular... Çünkü onlarla bizim için aynı iman, aynı Kur'an, aynı Peygamber aleyhisselam, aynı dava, aynı Kâbe, aynı cennet, aynı cehennem söz konusu. Ama pratik görüntüye gelince farklılık doğuyor. Cennet-cehennem ve iman aynı; ama yaşantı farklı: Kim kimi aldatıyor?

Ve melekler onları nefes nefes izlemiş, her şeyi kaydetmiş, haklarında bir dosya oluşturmuştur. Bizi de nefes nefes izliyorlar ve bizim hakkımızda da bir dosya var. Bu dosyalar kıyamet günü karşılaştırılacak. Hangi imkânlarla ne yaptılar, hangi imkânlarla ne yaptık?

Sıfır imkânla ve bin bir meşakkatle... Onlar da çocuk büyüttüler.

Hadi bugün laiklik, emperyalizm... Müslümanlar'ı siyasî olarak kuşatan, elini-ayağını bağlayan, şehirlerini harap eden zalim sistemlerden dolayı ortaya koyamadığımız farklılıklarımız olsun ve ashab-ı kiram da üzerlerine bombaların yağdığı şehirlerde yaşasalar da bugün yapamadıklarımızı onlar da yapamazlardı diyelim. Hâlbuki onlar da o günün bombalarıyla bombalandılar, mancınık denen sistemi gördüler. Ama bize gelen bombalar uçaklardan atılıyor ve kıyas edilmez diyelim ve bu bölümü mazeretlendirmiş olalım.

Ev hayatımız, bireysel hayatımız ne olacak?

En başta hocalar ve Allah'a davetle meşgul insanlar olarak hepimiz, bütün Müslümanlar olarak eksliğimiz nerede diye tefekkür etmek zorundayız. Ama bunu da 'vakfımıza-camimize bir hoca çağıralım, anlatsın bize' diyerek bir kere daha geçiştirmememiz gerekiyor, bu da bir tuzak çeşididir çünkü. Eksikliğin edebiyatı zaten bir eksiklik çeşididir.

Her birimiz; hocamız-talebemiz, kadınıımız-erkeğimiz oturup aynı imanı ve aynı cennet umudunu paylaştığımız ashab-ı kiramla iş paylaşımına gelince neden farklılık olduğunu düşünmeliyiz. Kıyamet günü dosyalar açıldığında ashab-ı kiramın sadakatler, fedakârlıklar, teslimiyetler, itirazsızlıklarla dolu dosyası ortaya konacak; bugünkü 'işte, ama, şöyleydi' diye evirip çevirip kıvırmalar da ortaya konacak.

Ve sonuçta ortak paydamız cennet olduğu için bu farklar hiç dikkate alınmadan hepimiz topluca cennete sevk edileceğiz... Buna biz inanır mıyız ki melekler inansın?

Aziz kardeşlerim,

Bu umutsuzluk manasında yorumlanırsa, 'demek ki bizim cennette yerimiz yok' denirse şeytan hedefine ulaşmış olur. Bu bir kamçılama. Nasıl ki borç, yiğidin kamçısıdır; ashab-ı kiramla aramızdaki fark da bir teşvike ve hamle yapmaya sebep olursa şeytanı Allah'ın izniyle mağlup ederiz.

Bu sorunu, kendi derdim olarak sizinle paylaşıyorum.

Bir sahabi, mesela Musab bin Umeyr, 'beni bir kerecik dinle, bak Allah böyle buyuruyor' dedi, insanlar mum olup eridiler. Hâlbuki ben de konuşuyorum, üstelik saatlerce konuşuyorum, bir şey değişmiyor. Bunu kendi nefsim adına muhasebe ederek söylüyorum. Hepimizin de kendi nefsi adına oturup tefekkür etmesi gereken bir başlık var burada.

Başka bir çarpıcı örnek daha verelim: Şöyle zannetmeyiniz: Ashab-ı kiramın, Resûlullah aleyhisselamın başlarında ve Cebraîl'in de her an gelip gitmekte olduğunu bilip hiç kavga gürültü olmadan yaşadıklarını zannetmeyelim. Medine'de belki de böyle bir ev hiç yoktu. Boşanmalar onlarda da oldu. Hatta Ömer bin Hattab gibi adalete simge olmuş biri dahi kadın boşamıştır. Evleri bizim evlerimiz gibiydi, diyelim de onlarla aramızda bir denklik nihayet sağlanmış olsun.

Kadınlar kalkıp Efendimiz aleyhisselamın huzuruna gittiler, "kocam bana bağırdı, elini kaldırdı" dediler. Peygamber aleyhisselam ayağa kalktı, "Size ne oluyor?" buyurdu, "hanımıyla iyi geçinenlerin kıyamet günü benimle bir arada olacağını bilmiyor musunuz?" O kavgalar o gün bitti.

İnsandılar, eşleriyle kavga ettiler ama işe Allah ve Peygamberi müdahale edince mesele kapandı. Şeytan iki ay sonra başka bir mesele çıkarınca Allah ve Peygamberi ona da müdahale etti, o dosya da kapandı. Sorunlar konusunda onlarla aynıyız ama sonuçlar konusunda değiliz. Şimdi bizde de 'İslam ne diyor' diye karı-koca gelip mahkeme olmak istiyorlar ama söze başlarken 'ama hocam o haksız,

ona göre' diye başlıyor kadın. Erkek de 'bunu sakın dinleme' deyip girişiyor söze. Teslim olmak için değil, hocayı da teslim almak için barışmaya geliyorlar. Kimi tutuyorsan o sana iyi hoca diyor, tutmadığın taraf da defterden siliyor seni zaten.

Ashab-ı kiram iman ettiğinde Allah Teâlâ onların şehvetlerini çekip almadı. Tebük Gazvesi gibi Kur'an'ımızın öne çıkardığı muhteşem bir harpte Peygamber aleyhisselamin önüne geldiler, "bu şehvet bizi çatlatıyor ya Resûlallah" dediler. Kırk bin kişilik bir ordu, güneş altında yüzlerce kilometre yol gitmişler, düşmanla her an karşılaşma ve şehit olma ihtimali yüksek; Peygamber aleyhisselamin önüne gelip şehvetten dolayı çatlamaktan söz ediyorlar. Hatta "müsaade etsen de cinsiyetimize müdahale etsek" diyorlar. Kısır kalmaya yönelik bir şeyden söz ediyorlar.

Bunu niye örneklendiriyorum?

O delikanlıların bizimkiler gibi sorunları yoktu, Peygamber aleyhisselamin arkasında bir kere namaz kılınca hepsi melek oldu zaten zannetmeyelim diye!

Ortada bir sorun var, bunu çözersek ashab-ı kiramla aramızdaki farkın nereden kaynaklandığını bulmuş oluruz.

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, insanları İslam'a cami imamı olarak davet etmedi, yerlerin ve göklerin Rabbinin Peygamberi olarak davet etti. Yani hayatı Müslümanlaştırmayı buyurdu. Dolayısıyla bir sahabe kız, düğününde 'ben şunu giyeceğim' demedi, çünkü 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' demek, düğünü de Allah'a göre yapmak demektir.

Biz futbolla imanı aynı karede tutuyoruz. Çünkü cami bir bina, orası İslam. Cami kapısının hemen yanında bankamatik var, o da hayat. Ashab-ı kirama göre İslam demek, güneş nereyi aydınlatıyorsa, her nerede ışık varsa orada olan demektir. Evinin içinde hanımı-kocasıyla tartıştığı zaman "Resûlallah'a soralım" dediğinde bu, 'son kararı soralım' demektir. Biz ise evlilik cüzdanını devletten aldık, hoca ne karışır bu işe! Beni tutuyorsa doğrudur, tutmuyorsa ne anlar zaten!

Keyiflerimize uyarlanmış bir din istiyoruz biz. Bunu alenen istesek dinden çıkardık ama sonuç bu, bu noktaya geldik. İslam seçimlere karışmıyor, yani devlette yok. Ekonomiye karışmıyor, orası kapitalizme ait. Evlilik de şehvet standartlarına göre...

Hepimizin tefekkür etmesi gereken nokta budur. Güneşin ışınları nereye ulaşıyorsa Allah'ın şeriatı oradadır, orada hayat vardır diye bir şuurla hayata baktığımız zaman, 'cuma namazına izin vermeyen bir işyerinde çalışabilir miyim?' diye soru bile sormayız bir daha. Cuma namazına izin vermeyen bir yerde insan ve Müslüman olarak bulunamam ki çalışabilir miyim diye sorayım!

"Dünürler ısrar ediyor, benim düğünümde gençler muhakkak oynayacaklar, 'yoksa ben düğün yapamam, bir tane kız veriyorum ben' dediler, acaba böyle bir düğün yapsak caiz midir?" diye sorabilir mi bir mümin? Dünürler böyle istiyormuş. Mümin bunu sorabilir mi? Bu düğünü de evliliği de feda ederim, Allah'ı ve Peygamberi'ni razı ederim: Mümin şuru.

Ashab-ı kiram bu şuurdaydı. Bu sebeple de çocuğunu cihada göndermesi söylendiğinde, 'ama benim bir oğlum var ya Resûlallah...' demediler.

İmanda ve küfürde bu kapsamlılık var. Yani iman da hayatı kuşatır küfür de. Kâfirler sadece kilisedekiler değil ki. Ya da sadece Yahudiler kâfir değil ki. Küfür her alanda var. Küfür her yer için tehlikeli bir mikroptur, iman da her yer için hayattır. Bu kapsamlılığı düşünmediğimiz zaman 'o işten ne olur ki' diyebiliriz. Mikrop senin bünyene ayağından da girse seni öldürür, gözünden de girse.

Hoca efendilerin bize 'yolları temiz tutmak için' okuduğu bir hadis-i şerif vardır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, Müslim'in rivayet ettiği bu hadiste, "iman yetmişden fazla bölümdür" buyuruyor:

“Bir numaralı konusu ‘lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah’ demektir, en altta da yolları temiz tutmak vardır. Utanma duygusu da ortadadır.”

Yolları temiz tutmak, yani Müslüman’ın evinin önünde cam kırığı-çer çöp olmaması, ‘lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah’ ile başlayan iman sürecinin içinde bir parça. Hırsızlığı, sahtekârlığı, yalanı ortaya çıktığı hâlde bir Müslüman’ın yüzünün kızarmaması iman eksikliğidir. Çünkü yetmiş test noktasından ‘utanma’ya takılıyor. Nasıl ki bir insan için “ikindiyi kılmaz ama namazlarını hiç kaçırmaz...” ya da “meleklerle inanıyor da Azrail’e inanmıyor, öyle melek olmaz diyor” diyemiyorsak iman da yetmiş bölümse otuzuna iman edip kırkını henüz inceliyor olamayız.

Ashab-ı kiram, Resûlullah’ın huzuruna geldiklerinde delikanlıca gelmişlerdi. Mesela İmran isimli bir zat, “Sen bizden ne istiyorsun Muhammed?” diye sormuştu. Efendimiz ona İslam’ın şartlarını sayınca dedi ki: “Allah’a iman ederim, seni de Peygamber kabul ederim, namaz da kılacağım ama ben senin fakirlerin için para biriktirmedim, zekât veremem.”

“Sonra duydum ki sen cihat emrediyormuşsun, gelmeyen cennete giremez diyormuşsun. Ben ölmek için mi senin dinine gireceğim?” Bu şekilde Efendimiz’e itiraz etmiş.

O zaman Efendimiz o İmran’ın elini tutmuş, “yahu İmran” buyurmuş, “zekât yok, cihat yok... cennete neyle gireceksin o zaman?” İmran da “gerisini yaparım diyorum ya” deyince Efendimiz yine “cennete neyle gireceksin diyorum sana” diye tekrar etmiş: “Malından ve canından feragat edemeyen cennete giremez İmran.” O da “madem öyle, hepsini kabul ettim” deyip iman etmiş.

Mızımız edenden daha iyi bu. Bu zatın, şehadetle bitmiş bir hayatı var. Protokolde bir tartışmaya gitmek istedi, protokolün tartışmaya açık olmadığını görünce teslim oldu ve sonra da evirip kıvrımadı.

Namaz kıldığın evinin önündeki çöp, seni namazın kadar ilgilendirir; çünkü imanın yetmiş bölümünden biridir. Yüzü kızaran biri olup olmadığın, namaz kılmanla ilgilidir. Seni namaz için seccadenin başına götüren iman hissiyatının utanmayı da sana aşlamış olması lazımdı. Bölük pörçük iman olmaz.

Kardeşlerim,

Tamirat yapabileceğimiz başlıkları birkaç madde olarak açmalıyız.

1- Kur’an-ı Kerim ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin sünneti rabbanîdir, beşerî değildir.

Bu ne demek?

İman ettiğimiz değerlerin özü olan Kur’an ve Kur’an’ı bize açıklayan sünnet, bir insan eseri değildir, Rabbimize aittir. Ben bir kul olarak Rabbimin kitabına ve Peygamber aleyhisselamin sünnetine müdahale edemem, “şöyle mi olsaydı” diyemem.

Yapamadığım, eksik bıraktığım yüzlerce bölümü olabilir ama bu beni yıkmaz. Rabbimizin altı bin küsur ayeti, Peygamber aleyhisselamin on binden fazla hadisi var; bunların %90’ını duymamış olabilirim, boynumu bükerim, Rabbimin mağfiretine sığınırım ve yapabildiğim kadarını ömrüm boyunca yapmaya çalışırım. Bununla, ilahiyat fakültesinde iki saat okuduğu için nerdeyse Kur’an’ın surelerinin yerini bile değiştirecek cüreti ve imanın son noktasına kadar sıkışmış laubaliliği göstermek aynı değil.

“Allah namazı emrediyor, Kur’an’da böyle buyurdu” dendiğinde, “var mı beş vakit Kur’an’da, say bakalım?” demem. Bunu demektense iki gün öncesinden ölüp bu dünyadan gitmiş olmayı tercih ederim. Herhangi bir sahabi, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin buyurduğu bir cümleden sonra ‘ben de şöyle düşünüyorum’ demedi. Ebu Bekir radiyallahu anha hilafet görevi teslim edildiğinde, Üsame radiyallahu anh 17 yaşında bir çocuktü ve Bizans’ın üzerine yürüyecek bir ordu ona teslim

edilmişti. Sahabiler Ebu Bekir radiyallahu anha, “Üsame’yi ertelesen olmaz mı?” dediler. Devletin başındaki kişi olarak böyle bir hakkı vardı Ebu Bekir radiyallahu anhanın.

Ama ortada Resûlullah aleyhisselamin talimatı vardı sonuç olarak. Nitekim “Siz ne diyorsunuz!” diye karşılık vermiş: “Resûlullah’ın başlattığı bir işi Ebu Bekir bırakır da bu göklerin altında bir daha nasıl dolaşır!”

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin başlattığı bir işi durdurması hâlinde hayatına bir anlam veremiyor. Teslimiyet budur. Peygamber aleyhisselami Rabbimizin emaneti olarak görmek zorundayız.

Ashab-ı kiramın bir numaralı farkı buydu.

- 2- İslam, Müslümanlık ve müminlik bir bütündür. Nerde nefes alıyorsan Allah oradadır ve Allah her yerdedir.

Allah Teâlâ içkiyi yasaklamayı hemen hemen on yedi sene ertelemiştir. Mesela Bedir Savaşı yapıldığında içki yasak değildi, insanların evinde içki vardı. Ama içkiyle ilgili ayet geldiğinde, Enes ibni Malik radiyallahu anha o ayetin geldiği günü anlatırken Medine sokaklarında yağmur yağmış gibi içki fıçısı boşaltıldığını söylüyor.

Çünkü güneşin ulaştığı her yerde, hayatın her alanında yer alan kapsamlı Müslümanlığa iman etmiştiler, bu iman tam yerine oturmuş olunca tek bir yasak geldi ve işi bitirdi. On yedi sene boyunca ‘Allah ne derse doğrudur’ cümlesine imanlarını pekiştirmiştiler, ani bir test gelince de şaşırmadılar. Düğüne gelince işi savsaklamadılar. Başkasının çocuğu için konuştukları büyük laflar kendi çocuklarına gelince küçülmedi.

Kapsamlılık hususunda hepimizin üzüleceği ve üzerinde tefekkür etmemiz gereken, benim için de pahalı bir söz var ortada. Biz yaklaşık olarak yüz senedir “bu laiklik nedir, nerden çıktı başımıza...” derken bir de baktık ki gizli laiklik diye bir şey bizi istila etmiş. Din ayrı, dünya ayrı. Bir sistem olarak laikliğe karşıyız ama içimizde bu var. Tıpkı gizli tansiyon gibi.

Kendi özel hayatımıza gelince tavizi hak görüyoruz. Ama toplum hayatında “Allah’ın itiraz ettiği bir şey olmasın ha, Müslümanız biz!” Hayır. Toplum benim zaten. Ben tek dirileceğim ve nefsimin hesabını vereceğim. Öyleyse benim başkasına haram, kendime helal diyebileceğim bir şey olamaz. Önce kendimde uygulamalıyım şeriatı.

Burada küçük bir dipnot kaydedebiliriz. Şimdi biz ashab-ı kiramla bu farklarımızı vurgularken onların mesela hiç paralarının olmadığını ya da hanımlarıyla bir araya gelmedikleri gibi şeyler aklımıza gelmemelidir. Bu onlara büyük bir iftiradır. Paralarını saymakla bitiremeyecek kadar zengin de oldular. Her birinin on-on beş çocuğu da oldu. Ali radiyallahu anhanın otuzdan fazla çocuğu vardır.

Biz ailemizi ya da ekonomimizi Allah’a teslim edince aileden ya da ekonomiden yoksun olmak diye bir şey söz konusu olmuyor ki. Bilakis daha doğal ve bereketli bir yaşayış mümkün oluyor. Mal helal olunca daha çok zengin yapar. Helal paranın korunması daha kolaydır üstelik. Ashab-ı kiram her şeyi Allah’a verince çulsuz kalmadılar. Allah da onlara bu sefer bütün dünyanın kapısını açtı.

Allah, ona teslimiyet gösterenleri aç bırakmıyor veya şehvetlerini kısıtlamıyor. Helal, yetersiz demek değildir; daha bereketli ve boldur hatta.

- 3- Dünya ve ahiretin dengeli yürütülmesi de ashab-ı kiramın işidir.

İnziva diye bir şey var. Mesela köyündeki hayatına çekilip dünyadan kopmak. Bu, ümmetimize yasak olan bir şeydir. ‘Çilehane’ diye bir kavram vardır, bilhassa Osmanlı’da yaygındır, günde bir zeytin-

yarım tas çorbayla idare etmek gibi bir âdet. Ashab-ı kiramda böyle bir şey yoktur. Yemeyerek riyazat yapmak ashabin işi değildir.

İpin ucunun kaçtığı zamanlarda bu ortaya çıkmıştır. Yemeğe tapınılmaya başlanınca bu sefer riyazat yapılması gündeme gelmiştir. Ashab-ı kiram mükemmel sofralara da oturmuşlar ama o sofrada Allah'ı unutmamışlardır. Hem cihat ettiler hem de kuzu kesip yediler. Hak ettiği kadar dünya nimetlerine daldılar, Allah'ın hak ettiği kadar da ahireti gaye edindiler.

Ashab-ı kiram, mücahit olarak ata bindiklerinde hangi adamlar idiyeler muzaffer olarak Medine'ye döndüklerinde aynıydılar. Mal onları satın alamadı, onlar malı satın aldılar. Evlendiler, kılıbıklaşmadılar. Adamdılar, adam olarak; kadındılar, kadın olarak devam ettiler. Allah'a imanları hiç değişmedi, bir denge üzerinden yaşadıkları için.

İyi Müslüman olmak için yırtık pırtık giyinmemiz şöyle dursun, en güzel elbiseyi giyebiliriz Müslüman olarak. Ama mesela erkekler olarak ipek giymeyiz, Allah haram ettiği için. Veya giydığımız elbiseyi kibir malzemesi hâline getirmeyiz. Öz akrabadan biri çıplak gezerken yılda üç defa elbise değiştirmeyiz.

Aşere-i Mübeşşere'den olan ashabin öldüklerinde büyük servetleri vardı. Çocukları mallarını saymakla bitiremediler. Borçları da vardı. Ama mesela borçlarını inkâr etmediler.

Bu bir denge kurmaktır. Ayağımızın kaydığı ve huzurumuzun kaçtığı belki en önemli noktadır bu. Şeytan, ashab-ı kiramı uç bir yerde, örnek alınamaz, yüksek voltajlı diye gösteriyor bize. "Ebu Bekir radiyallahu anhin sahabiliği hariç öyle olmak için çalışmak zorundayız" deyince sapıklıkla itham ediliyorsun. Öyleyse Kur'an-ı Kerim bize niye müminler olarak yarışmamızı emrediyor. Ben kiminle yarışacağım? Cebrail aleyhisselamla mı?

Tabii ki Ebu Bekir radiyallahu anh ile yarışacağım. Geçebilir miyim? O ayrı mesele. Allah celle celâlühü, ashab-ı kiramın geçilemeyeceğini buyurmamıştır. Niye Kur'an'ımız, cihadımız ve cennetimiz onlarla aynı olsun ve aynı cennete davet edilelim, madem onlarla yarışmayacağız?

Ashab-ı kiram açlık çektiler, muhasara altında kaldılar, Resûlullah'ın ölmesinden korktular ve nihayet vefatını gördüler, eşlerinden boşanmak istediler... bu hayatın bütün çilesini yaşadılar.

Ama hiçbir sahabi intihar etmeyi düşünmedi. Hiçbir sahabi 'bu hayatın bir önemi yok' demedi. Hiçbir sahabi 'bu iş düzelmez' demedi. Osman radiyallahu anh şehit edildi, hemen Ali radiyallahu anhin etrafında toplandılar. Hâlbuki o gün sözgelimi kırk gece matem tutmaları gerekirdi bize göre... Nihayetinde Peygamber aleyhisselamin damadı hunharca şehit edilmiş. Hüseyin radiyallahu anhin da şehadetini gördüler ama 'Peygamber torunu öldürüldü, bu dünyada ben yokum artık' demediler.

Hayata hep olumlu baktılar. Ölümü, işkenceyi, muhasara edilmeyi imtihan olarak gördüler. Nasıl sabah namazında Allah'ın onları karşısında görmeyi istediğini düşündülse Hüseyin radiyallahu anhin da şehit edilebildiği bir dünyada Allah'ın yine onları karşısında görmeyi istediğini düşündüler. Çünkü her olay bir imtihandı.

Çünkü Peygamber aleyhisselamı dinlemişlerdi. Şöyle buyuruyor Efendimiz aleyhisselam: "Kıyamet koparken sizin elinizde bir fidan varsa onu dikin."

"Yahu zaten sallanıyor dünya, neresine dikeceğim fidanı?" diye sordular mı? Hayır. Şöyle düşündüler: Demek ki benim dünya yıkılmış-yıkılmamış diye bir derdim yok, benim derdim fidanıyı dikmek. Zaman kötü, çok kötü, Osman radiyallahu anh şehit edildi, Ali radiyallahu anh şehit edildi, Talha radiyallahu anh şehit edildi, Zübeyr radiyallahu anh şehit edildi... deyip mescide kapanmadılar. Matem tutmadılar. Hiçbir şey yokmuş gibi hayatlarına devam ettiler.

Sahabilerden birine bakıyorsunuz, Müslüman olarak on sene yaşamış, dokuz senesini at üstünde cihada giderek geçirmiş. Aynı dönemde yedi-sekiz çocuğu da olmuş ama. Buna ne anlam vereceğiz? Gittiği yerler turistik gezi değil ki, akşamdan sabaha ölüm haberinin gelebileceği bir yere gidiyor.

Hayattan kopmak yok. Her şeye olumlu bakmışlar.

Haccac denen zalim, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden seksen sene sonra Enes ibni Malik'i karşısına çıkarmış ve tehdit etmiş. Enes ibni Malik onunla ilgilenmeyince Haccac, onunla muhatap olamayacağını anlamış ve salmış onu. Dışarı çıktığında Enes ibni Malik'e, "çok rahattın orada, nasıl?" diye sorduklarında "Allah orada benimle beraberdi, nasıl rahat olmayayım ki" diye cevap vermiş.

Haccac'a da "senden kimse kurtulamazdı, ne oldu?" demişler, "görmediniz mi, kaplan gibi duruyordu karşımda" diye cevap vermiş.

'Durum kritik, önce avukatı arayalım' mantığı yok. Şöyle düşünüyor: Sabah namazında Allah'la beraberdim, Haccac çağırıyorsa yine Allah'la beraberim ben. Bu Allah'la beraberlik aktif imana dönüşünce, evlerinde-sokaklarında-düğünlerinde-ticaretlerinde ve mescitte de mümin olarak yaşadılar, her yerde Allah'la beraberdiler ve Allah da onları hiçbir yerde yalnız bırakmadı.

Aziz kardeşlerim,

Hâşâ, imanımızın yenilenmesi gerektiğini söyleyemeyiz. Elhamdülillah, müminiz ve bu imanla da Rabbimize gitmek istiyoruz. Ama rötuşlanması veya tozunun kaldırılması gereken noktalar bulunuyor. Hayatımızı Allah için yaşamamız, hep camide yaşamamız demek değil. Yüksek binalarda da yaşayabiliriz, Allah'la beraber olmak şartıyla.

Bizim gittiğimiz her yere haramlar ve helaller de gitsin, gerisinin hiçbir sakıncası yok.

Ashab-ı kiram bizim tartışmasız örneğimizdir. Bu örneklik, mevcut hâlimizi ve sıkıntılarımızı en temel noktadan başlayarak irdelememizi gerektirir. Onlar iman ediyordu ve imanları onları hareket ettiriyordu; biz doğuştan müminiz -elhamdülillah- fakat imanımız neden onların imanını gibi değildir, bu soruyu irdelemeye çalıştık.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.